

— Добре. Върви. Но знай, дълбоко ще ме огорчишъ.

Тя мълчеливо излиза. Слиза долу, отъ тамъ — на двора, отъ тамъ — на улицата. Върви, безъ да се обръща, загледала предъ себе си, като самнабула.

Азъ я гледамъ и струва ми се: гаснатъ въ мене хубавитъ свѣтлини, отива си нѣщо прекрасно и скжпо.

Въ това време изкача Славчето. То я вижда и заплаква по нея.

— Ма-мо-о-о! Ма-мо-о-о! Де отивашъ?

Тя не отговаря. То още по-силно заплаква, тупа съ кракъ, вика.

Азъ казвамъ отъ прозореца.

— Иди, стигни я. Тичай!

Но то се колебае. Тупа съ кракъ, пици и вика.

Магда се обръща. Но и тя не се владѣе. Чувствува се по нейния тонъ като казва:

— Татко ти е въ кжши. Ще идете у чичо Янковъ. Азъ скоро ще се върна.

Славчето пици.

— Кжде отивашъ? Ма-мо-о? Де отива-ашъ?

Азъ искамъ да изпитамъ нейнитъ майчини чувства и повтарямъ.

— Тичай, стигни я! Тичай!

Детето се спуска да я догони. И все плаче. Най-после настигва я. Тѣ приказватъ високо, чува се чакъ при мене. Тя казва, че отива у една жена; то: коя? Тя го успокоява и моли да се върне при мене. Славчето плаче и не иска да я остави. Тя се дразни, трѣгва; то — следъ нея. Пакъ се спиратъ, пакъ приказватъ, но тя не се навежда да го цѣлуне, да го успокои. Тогава азъ се намѣсвамъ. Викамъ отъ прозореца.

— Славче! Ела, ела . . . И ние ще излѣзнемъ. Ще идемъ въ градината, ела . . .

И детето идва, а тя си отива. Върви безъ да се обръща.

*

Магда се върна по тъмно. Славчето вече спи. Но преди да заспи, и на вечерята, то нѣколко пжти изплака.

— Ще се върне ли мама, татко?

Сега Магда вечеря сама. По мълчанието ѝ, когато влѣзна, по отвърщането на погледа ѝ, азъ разбирамъ, че тя е все така огорчена, измжчена.

Стоя горе и разглеждамъ стари скици и етюди. Миналото е въ тѣхъ — щастливо и съ нещастията си.